

BUGADA AL POU. Juny 2018

PER QUINTÀ• TORRA CORDONS
Casa Vallès, de cine

Ja fa temps que, des de la revista, ens hem adonat que als nostres lectors i subscriptors els suscita gran interès -com quan es fullegen les pàgines de paper cuixé de l'"Hola"- descobrir indrets desconeguts i dependències recòndites d'edificis públics i privats de Manresa. Així és com la Laia Borràs, estudiant de segon curs del grau de Cinema i Mitjans audiovisuals de l'ESCAC, va descobrir la Casa Vallès del carrer de Sobrerroca que -a part d'acollir la redacció del **Pou**- conserva de manera intacta els espais, ornaments i mobiliari dels avantpassats del Pere Alier Vallès, actual propietari de l'immoble, que apareixia a la portada del número titulat "Viure en una casa singular", publicat fa un parell d'anys. La Laura havia de fer un curt imitant l'estètica del cine mut, rodat en format de quatre terços i, òbviament, en blanc i negre. La protagonista és una reina, així que per a la seva llar necessitava un espai d'època que es veiés luxós. Com que havia llegit el reportatge, la futura cineasta va trucar a la redacció per preguntar si podíem facilitar-li el contacte del veí i amic Pere, per demanar permís per rodar a casa seva. El curt es va rodar el 28 d'abril i, adjunta a aquest text, en teniu una imatge.

'Angelitos negros'

Diuen que totes les bromes tenen una base real o, com a mínim, miren d'exhortar a aquells a qui van dirigides. Hi ha humor blanc, verd, intel·ligent, absurd... i negre, aquest últim, de vegades, de gust dubtós. No sé pas en quin tipus de registre cal encabir aquesta anècdota... El diumenge següent al dia de Sant Marc, anualment, la capella de la Via de Sant Ignasi que en duu el nom acull una missa. Aquest any va oficiar-la el nou rector de la Seu, mossèn Jean Hakolimana. En acabar la missa, el director del cor que hi va cantar, Jordi Mompó, va anunciar que, en agraïment a mossèn Joan, li dedicarien una cançó, que va ser ni més ni menys que "Angelitos negros". Jutgeu vosaltres mateixos, jo no goso.

Contenedor sense contingut

El que sí que puc valorar sense posar-me gaires pedres al fetge és l'actitud de molts ciutadans a l'hora de treure la brossa. La fotografia que em facilita un lector és del contenidor de paper de la plaça Major. Em diu que està buit per dins, però ple per fora, rodejat de caps i caixes de cartró. La conseqüència és que la mandra d'alguns no permet accedir al receptacle a les resta d'usuaris. La imatge és de l'1 de juny a quarts de tres de la tarda. Tant costa esquinçar els cartrons perquè passin pels forats i les ranures i posar-los dins dels contenidors? L'estampa, malauradament, es repeteix en molts punts de la ciutat.

Mercedes

Arribats a aquest punt, no hi ha més remei que apel·lar al lema d'aquella campanya institucional de la feina ben feta. Diàriament, els exemples es multipliquen. Un lector, per exemple, em passa aquesta del 19 de maig, a la Fira de l'Ascensió, que ara es combina amb l'Expobages. Com podeu veure perfectament, la marca de cotxes de l'estrella té un concessionari a la comarca. Ara bé, qui es va encarregar de muntar la parada contigua a l'exposició de vehicles no tenia gaire clar si les puntes del conegut logotip van amunt o avall. Mireu que les multinacionals es gasten diners en plans de màrqueting i imatge de marca... Però, és clar, tot se'n va en orris quan algú no s'hi fixa prou. Espero que els mecànics del concessionari en qüestió si que sàpiguen com muntar les peces. Si no, les hores de taller poden multiplicar-se exponencialment.

Catalonski

Qui no gasta gaires diners en marxandatge és un nou colmado que han obert a la carretera de Vic, al costat de l'estanc Busquets, també conegut com a cal Bona Hora. La cartelleria per informar de les ofertes és manual i la llengua que s'hi utilitza és... peculiar. Es tracta d'una mena de castellà pronunciat amb accent àrab.

Joan Morros, sense mòbil

El dia 23 de maig, el programa "Islàndia", de RAC1, que condueix Albert Om, va programar una secció, molt de l'estil de l'espai que presenta el de Taradell per parlar de temàtiques quotidianes. El dia en qüestió la premissa era "Viure sense..." Entre les opcions hi va aparèixer viure sense mòbil, motiu pel qual hi van entrevistar el nostre bon amic i dinamitzador cultural Joan Morros, que es caracteritza, justament, per no tenir mòbil malgrat ser una persona molt connectada. L'anècdota definitiva és que, des del programa, se li havia dit que havia de ser-hi a tres quarts de set de la tarda i, quan va arribar a l'emissora, li van dir que havien endarrerit la convocatòria a les set, però que, com que no tenia mòbil no l'havien pogut avisar.